

propria ipsius pecunia solvendis. Quia de re queritur num Eugenio licet conscientia, hac excepere sacerdota, & suum facere fructum, si Hortensius alio se posuerit 100. Coronatos quovis anno fine eorum usu;

RESPONS.

Priusquam sit difficultati proposita sat, quae sit obseruanda ex quibus decisio manat.

Primum, iuxta normam dicendo, tutor tenetur, ex legibus, pecunia pupillari, & vendita supellecili, nominibus adnotis, redemptis pensionibus, aut alias collecta, parata prædicta aut pensionem annuam in minoris emolumenatione, ut ejus credit reditus: quo neglegto, tenetur sacerdota & solvere. Si post depositionem pecunia comparata pre-

(a) L. Tutor. 7. S. 1. f. de administrato & periculato. rur. &c.

RESPONS.

Gennadii haeredibus non est jus. Nam, quam pro Armando dicere pares essent, abente defuncto, & ageretur de re magna & urgentissima, renebantur ei navare operam, donec aliis sufficeret electus tutor, aut cognati alias providissent, adeo ut, si neglexerint mala fide, ut odio, aut vindicta, et eorum negligentia fuerit crassissima, prestandum sit ipsi damnum Armando illatum. Sic definit Lex his verbis (a): Quamvis haeres tutoris tute non est, tamen ea que per defunctionem inchoata nominat, & sunt, per haeredem, si legitime estatis & masculus sit, hanc tut. & excedit, in quibus dolus ejus admitti potest. (b) L. Mart. Cod. de haered. tut. vel curat. 1. 5.

chartas instrumentaque necessaria restituerit ei; cujus erat tutor, ut ius attendat rebus; Tutores, habet Lex Codicis (c) qui neclum administratio-

(c) L. Tut. us.

Cod. ut can-

pupillarum assister oportere sive rescriptum est. Et se post po-

beritatem ad-

fuerit tutor. l. 5.

tutorum.

tutor. l. 5.

tutorum.

(a) L. quan-
vis, 1. 6.
de s.
dejunctio.
nominat.
l. 7.
ex. 1. 7.
(b) L. Mart.
des Cod.
de haered. tut.
vel curat. 1. 5.

periculi sui eos adsoneri precipiet: Unde concluden-
dum, quamvis, absolute, tutela definit morte
tutoris finitur (tutela) morte tutoris. (d) haere-
dem tutoris gerentem defuncti personam, teneri
negotii, que habeat in cuius partes sufficiens
cum eis bona ut & munera, venerit, quam-
vis, juxta normam dicendo tutela cessa morte
tutoris, juxta ac majorennitatem minoris, quia hu-
mum modis tu-
tel. finitur. 1.
implende, abiente ac emortuo tutori; Quod cor-
(e) L. Ita 5.
s. de ad-
min. & perie-
tor. &c. t.
neum sit hoc tutela officio, ut habet Lex (e)
5. 6. de ad-
min. & perie-
tor. &c. t.
negligente, non sive inchoata, haeredes non te-
nentur erga minorem, quia, ut habet Lex (f); (f) L. cam-
paignia propria haeredi non impunitabitur. Infuper (g). 5.
in re tutelari, standum est variis usibus, statu-
nomina. &
tis & probatis iure Consuetudinario, in Provin-
ciis, in quibus viget. Nam confuetudini, ut le-
curatorum.
gi obtemperandum est ipso in foro conscientia.

VECTIGALIA.

Hoc in titulo statuimus dicta, quorum quinque eos attingunt quorum est imponere vectigalia, quibus de causis & quo tempore, & sextum respicit obligationem, qua tenentur vectigales solvere, juxta haec Domini nostri verba: Redde ergo, quae sunt Casaris, Casari (g): haecque Apostoli: Necesitate subdit estote, non solum proper iram, sed etiam propter conscientiam. Ideo enim & tributa praefatis... redite ergo omnibus (Principibus) debita. Cui tributum, tributum cui vecti-
gal, vectigal (b), & haec obligatio, conscientiae officium, necessitatibus inevitabilis horum adjumentorum ad bonum commune innixum violari quibusdam in ca-
sibus nequit absque peccato mortali, ut expomemus. Hinc juxta jus Roma-
num, fraudare vectigalia est crimen, juxta haec Legis verba (i): Fraudatis
vectigalis crimen.

(g) Mathe.
XXII. ar.
Marc. XII.
17. & Luc. XX.
ass.
(h) Rom.
XIII. 5.

Triplex distinguitur tributum aut vectigal, quorum haec quidem sunt omnibus communia, illa vero a solis exiguntur ignobilibus.

Primum imponitur personis pro rata facultatum, tum moventium, cum non moventium, & emolumentorum industria comparatorium: quod dicitur Vectigal Capitale.

Secundum solis imponitur fundis, nulla personarum habita ratione, quod vocatur Vectigal eale.

Tertium denique levatur de rebus mobilibus, nulla personarum ratione habita, ut vectigal sali, vino, ligno, aliisque annonis & mercibus imposita.

Impositum capitale Vectigal 1. mandatur a Principe, summam in toto Regno imponendam limitante. 2. Haec summa tota dividitur in virginis tres Regni Generalitates, & Galliae Thesaurarii, primarii Ministri, iterum dividunt in centum sexaginta novem Curias, & quavis Curia tertiam institutum divisionem, quae dicitur Tributorum descriptio, eamque mittunt in Civitatis Oppida & Vicos, in quibus Praepositi partibus tributi capitalibus imperandis scribunt Indices, in quibus cuique imponitur summa solvenda pro facultatibus.

In imponendo Vectigali eali idem observatur ordo quavis in Civitate, Oppido, aut Vico Provinciæ in qua usu recipitur: idque pro ratione imponendum haereditatus in descriptionibus, quibus insunt, sitis: quod est officium huic rei Praepositorum.

Denique Vectigal annonis & mercibus, ei subjacentibus, impositum levatur in locis qua transeunt, aut venales sunt juxta carum naturam, aut secundum numerum, pondus vel mensuram, & Instituta Principis, tributa Indicibus limitantia, quae habent portorium quod pro singulis mercimoniis solvitur.

Diximus, subjacentes, nam quedam sunt liberae, ut Libri.

Vicitis

VECTIGALIA.

Vectigalia capitalia imponuntur in loco sedis cuilibet familie capiti, cuiuscumque sexus, pro ratione facultatum, industria, & potestatis; & hanc ob causam, conjugibus, a viris non sejunctis, non imperatur pars tributi quum viri soli sunt capita familie, pars tributi ipsis imponitur, non solum propriis, sed etiam uxorum fortuna.

Vectigalia realia imponuntur in locis ipsis, in quibus positi sunt fundi, licet abfint Domini. Hoc in usu erat apud Romanos: Is, qui agrum in alia civitate habet, in ea civitate profiteri debet, in qua ager est. Agris enim tributum in eam civitatem debet levavi, in cuius territorio possidetur. (a). Eiusmodi Vectigalia solvenda sunt, non solum a Dominis; sed etiam ab oppignoratoribus, ususfruētūris, & villiis, & veteris fundipossessoribus, quorum bonis præstanda est summa imposta, five divites, five pauperes sint, quoniam hic fundus censeatur simpliciter addictus & oppignoratus in hoc Vectigal.

Quoad vectigalia & tributa, quæ levantur ab annonis & mercibus, dominis, fraude, eorum solutionis vitanda causa, utentibus, detectis, merces actu & re addicuntur fisco. Quapropter tum ipsi, cum haeredes, tenentur jacturam suibile. Fraudati vectigalis crimen, habet Lex, ad haereditem ejus, qui fraudem contraxit, commissi ratione transmittitur (b).

Hoc est edictum constans & regula generalis. Vectigales quicumque carceribus nequeunt includi ob vectigalia, nisi delictum sit comes. Et quidem, si res tele alter haberet, omnes carceres brevi impletet inhumanitas præpositorum levandis vectigalibus, & tributis.

Aliud vectigal, nomine denarii concessionis, non inditur Thesauro Regio, sed infumitur in usibus civitatum necessariis: five in pavimento & expurgandis viis, five in sarcis tecis, menibus, aliisque impensis hujusmodi, quod tantum exigit cum licentia Regis clara, tum ut amoveant abusus, committendi a præpositis huic exactioni & usui destinato, cum quia indirecte conferunt ad Principis commodum, cuius interest, ut omnes civitates sint bene moratae & perbono habeantur loco. Clerici, Nobiles, & Ministri non fecerintur a civibus, quando roti Civitati hoc imponit tributum: singuli ex aquo subiungunt.

CASUS PRIMUS.

MAURICUS, negotians variis in Provinciis intra, & extra Regnum, fecit sibi copiam vectigalia fraudandi, quæ solvantur pro portiori mercium luarum, eas trahant per itineria avia, aut quibundam stratagematis Distributoris Praefecto fallens. Liceat ne sine pecato, præfertum quia, inquit, vectigalia sunt ex-norma, & præterea autem ante boni Autiores Legem vectigal esse prænalem, ac proinde ea debet, ad summum, polquam sis adixerit illos, quibus imposta fuerunt?

RESPONS.

Quarta, que secundam ruris consequitur: Princeps non abutatur vectigalibus, quæ a subditis exigit, Quarta: ne infumatur in alienos usus, ut in prodigis legationes, voluppiarios Principis sumpus, qui modum excedant, afficiuntur inuisiles expensas. Et hanc ob causam Principes vectigalia exigentes ad foendum luxum, libidinem, effusione, & voluppatem, sunt coram Deo necentissimi, juxta hoc Sandi Angeli extimū verbum (d): Romana justitia (d) S. Aug.
quid sum regis, nisi magna latrocina? Inde
de quib.
de q. 4.
de vectig.
de q. 66.
de q. 66.
de q. 66.

Ur bene concipiatur aquitas vectigalium, credimus, necessario indicare, quibus conditionibus iniqua teneri est, resiliere, qui ea solverunt:

& co nocentiores esse, quo justitiam violenti publicam, ad cuius conservationem conferuntur in sublimem locum, quo eminent. „Tales Re-

ges & Principes ad restituitionem tenentur, sicut & latrones, & tanto gravius peccant, quam latrones, quanto periculosius & com-

muniuers contra justitiam agunt, cuius casto-
des sunt positi.

Quinta denique: Princeps vectigalia exigat per totum tempus, quo necessitas urget legitima. Quinta denique conditio: ne diutius contineatur vectigal, quam populus causit, ob quam indebet, proper quam imponi faciat: quod intelligendum est de necessitatibus transitoris, dum vel nocendum. Nam quod perennes necessitates, ut expensas continuo tum sibi & familiæ, cum bono Regni, facientes, agnoscentur, ut vectigalia cas ob causas exacta similiter perennies sint & continua, modo hujusmodi correspondant necessitatibus.

Hoc posito, respondemus non affirmandum Mauricio licere sine scrupulis fraudare vectigalia legitima a Principe imposta. Nam Princi-
pius: Tertia conditio, ut vectigal necessi-

pi-

Si Supremo jus est vectigalia exigendi a subditis, ut luis consulat necessitatibus & onera Regni sustineat. Ratio, quam Mauricius apponit, dicens vectigalia esse enormia & indeſinenter creſcere, non eſt, quae excusat. Nam ejus ut & reliquorum privatorum non eſt dicere nimis vectigalia; quum nec licet, nec debeat Regni necessitates habere perspectas, ob quas subditis imperatur ſumma, & ad quas quicquid conteretur.

Ea deſcio his iniuitat Apoftoli verbis (a): Ide enim tributa prafatis. Miniftri enim Dei sunt, in hoc ipſum ferventes. Cui vectigal, vectigal. Sanctus Sotus, Covarruvias, Cardinalis To-
(K) Dom. Sotus, q.
Dominicus Sotus, in Evangelio dicentem (b): Red-
dite ergo, quae ſunt Caſar, Caſari: & iterum alii (c): Reges terre a quibus accipiunt tributum vel confum, filii ſuic, an ab alienis?

Eadem Sanctus Thomas docet doctrinam (d): Si princeps, inquit, a subditis exigit, quod eis secundum iuſtiā debet properbo-
num commune conſervandum, tiam violentia adi-
beatur, non eſt rapina. Idem Sylvius pro-
fert, aſſerens licet quadam vectigalia neceſſa-
rio ſolvenda ſint, quando exiguntur, non ta-
men licere ea fraudare, occultando merces, non
cuius imponuntur, aut per avia traducendo.

Et eius verba (e): Illa enim vectigalia, que
ad portam ciuitatis, aut ad pontem, seu viam
publicam ſolvi debent, iuxta quorundam locorum
conſuetudinem, non neceſſario ſolvenda ſunt, ſi non
poterit defiderio quatuor ſine peccato mortali.
Hic addendum eft Guibertum, catetole que eam-
dem exercentes mercaturam, ſepe defererent
omnia Christiani officia: & impimiris interēſe la-
cra Miftis diebus ſtatutis. Unde ementes ſalem
ab eo allatum nequeunt purgari peccato, quem ei
enam praebant Principis interdicta violandi,
& poenam capitis, aut ſalten trimes ſubueni-
& denique nullos dies Dominicis nec festos
celebrandi, quia præterim hic, caterique hi
limes huic mercaturæ iuſtant illis diebus, qui
tranportando furtim ſali aptissimi & tutiſſimi
videntur (f).

(e) Et. Sp. v.
in eſt. 4.
conclav. 7.

(f) L. feſt.
daciſ. ff. de
Publica. &
vectigalib.
dec. 1. 39.

(g) Aug. de
Clavafio v.
pedagm. 6.
(i) Navar.
in maz. c.
17. 20. 20.

VENATIO.

UT ferz, ante capturam nullius ſunt, aſſerendum fore venationem jure naturali eſſe hominibus licitam. Interim Reges ſemper ſibi aſſeruerunt jure de ea diſponendis, reſpectu variarum circumſtantiarum, quæ conjuguntur, & ſequi poſſunt. Hoc patet Edicto regulas venationum preſcribente. Compendium 6. Augustini 1574. dato; Declarationibus mensium Aprilis & Maii 1548 & Mandato 1669. edito, quo omnibus Ignobilibus, cuiuſcumque ſtatus & fortis, Feuda, Ditiones, & Supremam Jurisdictionem non habentibus, interdictum venatio, centum Libris prima vice mulctandis; 100. Libris ſecunda: & torque & exilio triennali extra diſtrictum Domini Aquarum, & Silvarum tertia; licet hæ poenæ ſepe temperentur ab Arrestis,

Omnibus Dominis & Nobilibus eſt jure venandi in suis Feudis & Ditionibus; dummodo leuca abſint a deliciis Regis.

Prima & præcipua ratio hiſ Mandatis fuit hæc; ne Ruricolæ negligentiores forent, aut omnibus ceſſarent in colendis terris, & ne toti ſe venationi manciparent, ut hodiernus eſt uſus Americanorum.

Secunda: ut Principes aequum exiſtarunt Nobilibus ſolum concedere privilegium, & delegationem venationis, ut bene merita in gratiam Regis, & Patriæ contra hostes tempore belli præſtitæ compenſentur. A Mandatis tamē interdictum omnibus venatio certiſſani tempeſtatiſbus, ne noceant frugibus terræ.

Venatio interdictum Ecclesiasticis, ut videre eſt in illo titulo: Et ſi quibudam ſit jure venandi ob quoddam dominium iſpis competens, non poſſunt iſpi uiri eo, ſine transgreſione Regularum Canonicularum, ſed ſolum Laici, quibus concedunt.

(a) Rom.
XIII. 9.

(b) Mart.
XIII. 12.
ter ibid. c.
XVII. 24.
(c) S.Thom.
2. 2. q. 66.
a. 8. ad 3.
Item opus.
40. alias at.

(e) Et. Sp. v.
in eſt. 4.
conclav. 7.

(f) Idem ib.
9 præterea.

(g) L. feſt.
daciſ. ff. de
Publica. &
vectigalib.
dec. 1. 39.

(h) Aug. de
Clavafio v.
pedagm. 6.
(i) Navar.
in maz. c.
17. 20. 20.

VENATIO.

CASUS PRIMUS.

CAPITULUM Ecclesie Ratisbonensis amplam C possidet Terram, aut Ditionem, in qua ga- det jure venationis, aliisque juribus honorificis. Maximilianus, vir illustris, Capituli Canonicus, petit, num vi hujus juris, iſpi licet venari, cum hac verſut in Terra, & potiſſimum, cum Capitulum obicem non ponit?

RESPONS.

Maximilianus, obtendens Capitulo jure eſte- nationis, iſpi venari nequit. Nam hoc interdicunt strictissime omnibus Ecclesiasticis permulta Concilia & Patres, ut alibi invite probamus, dicentes de moribus & officiis eorum, qui hunc induerunt statum. Quod igitur Canonici Ratisbonensis, vi ſuri venandi, ditioni, qua gaudent affixi, obtine posſunt, eft, ut Laici venatio permittatur, conſentiente Capitulo: nec ſatis deſienda eorum caritas, qui ſibi contrarium arrogant ulum. Ac ſane ſi hoc jure Ecclesiasticis, qui eo gaudent, favere poſſet, ut iſpi venarentur, legeſeretur etiam Epifcopum poſſe venari in Terra ſuo Epifcopatu adjacente, cui hoc adhereret jure. Idem etiam dicendum eſtet de Religiosis, immo de Monasteriis ſtrictiorē obſervantibus normam, quibus talis eft Terra; quod omnino abſurdum, & aſſeri neguit.

CASUS II.

STEPHANUS, Ecclesiasticus, apud ſuum Pa- trim, Parocie Dominum habitans, aliquando tenetur obsequio venari cum eo leporem, & perdiem. Potefine abſque peccato?

RESPONS.

Stephanus ſic patri ſuo obsequi non poſſe abſque peccato patet; Conciila enim venationem Ecclesiasticis prohibent. Concilium Agathense.

(c) Conc. A-
gath. can. 55.

Papa Symmacho, anno 506. habitum (a), eam interdictu multa ſupponit, hi verbis: Si E-
pifcopus ex tribus meritis ſe ſuſpendat a com-
munione: ſi Praebyter, duobus monibus ſe abſi-
neat: Diaconus vero ab omni officio, vel commu-
nione ceſſabit. Hoc exercitum mundanum pa-
riter inhibet II. Concilium Mattheoneum, Ponti-
fice Pelagio II. habitum anno 580. (b) Verme-
riente (c), Concilium Turonense III. Leone III.
habitum anno 813. (d) Parisenſe an. 1112. (e)
quod ſic ſe habet: Prohibemus etiam universi
Clericis beneficis, ne canes, aut aves habeant
ad venandum, vel accupandum, aut venatione-
rum acupacioni inſerviant. Concilium Nan-
tenfe a Vincentio Turonensi Archiepiscopo co-
andum anno 1264, quo habet: (f) Quia nullum
Venatore invenimus ſardum, precipuum, ut
Praelari ſolliciti ſint, & intenti in puniendo Cle-
ricos Venatores, & precipue Praebyters, & Re-
bijoſi, quibus maius scandalum generatur. Con-
cilium Ravennatenſe IV. an. 1317. habitum (g).
Senonense, a Cardinali Duprat, & eis ſuſpen-
ditis, Clem. VII. Pontifice, collectum an. 1528.
(h) canis Decretum eft: Contra Clericos Vena-
tores, vel negoti ſecularibus implicito, ſi a-
venandi negotiando conſuetudine monti non de-
ſiſtant, ad panem Aurelianensem Concili, &
al-
torius Lateranenſe proceduntur. Rhemensis ann.
1583. coactum (i): Uno verbo, in bala ſini-
collectione plura congeruntur quam tringita Con-
cilia diuerſa, omnibus Ecclesiasticis venationem
interdictum. Concilium Lateranenſe IV. Gene-
rale, Innocentio III. Papa habitum, ſolum ſuf-
ſicit ſine ulteriori probatione, cum illam indi-
ſcriminatim, & abſque illa exceptione interdi-
ctis, hi verbis: Venationem, & acupacionem
univerſe Clericis interdicimus. (k).

Dux Heronymus perſuafum habet venatio-
nem non eſſe Ecclesiasticis opus, quum dicit: (l)

(l) S. Hier. in
Eſtu dif. 86.

Eſtu Venator erat, quia peccator erat: & peni-
tus non invenimus in Scripturis Sandis ſardum
aliquem Venatorem.

Exciplia tamen venatio, quæ retibus peragi-
tur: nam uſus retium, quibus fit acupatio a-
vium cefetur potius oblectatio honeſta, quam
vera venatio.

Hanc exceptionem videtur etiam Conc. Tr.

Pont. Tom. III.

intendit, ſolam interdicendo venationem illici-
tam: ab illicitis venationibus ... abſineat. Hec
venatio non eſt illicita, dummodo fiat tempera-
te & tempore opportuno, quin non multum abdi-
cit, nec adverſatur studis, & alii munis, aut
officis veri Ecclesiasticis, ut alia venationes.

Auctor Glosa (m) maniſtolo videtur ejus eſte
ſententia, quum dicit: Saluſta, & clamora ve-
(m) Conc. Tr.
natio licita eft Laici: ſed Clericis omnino non
hoc talis venatio, ſed quieta ... cauſa neceſſa-
rit, vel recreatio. Gardinalis Holtiensis (n)
idei docet, dicens: Quietia, & recreatio con-
ceditur Clericis, quando ſit, non cauſa volunta-
tis, ſed recreatio; ad incitandum forſan appeti-
tionem, vel calorem naturalem. Hanc autem ad-
juvant legem: dummodo frequenter non iſſifiant.
Tofatus, Abulensis Epifcopus (o), paucis eum
demi agiſit ſenſum Canonibus venationem pro-
hibitus: Venatio, inquit, que eft cum cani-
bus, vagando, & cum avibus, Clericis non eſſi
licita: venatio tamen, que eft quieta, & fine clau-
more, ut penare laqueum, vel rete, ubi non eſt
clanor, nec canes, & il laicis eft Clericis vani-
tia necſſatis, vel recreatio. Hec etiam ten-
tentia sancti Raimundi a Penafra.

Quod haec diximus indicat Ecclesiasticis
rum opus huiusmodi fore venationem, de qua in
proposito caſu, abſque peccato contra velutum
Ecclesie tories iteratum ab eis Gonclilis, & re-
novatum ab Epifcopo Parifienſi: in octavo Sy-
nodi articulo, 7. Septemb. 1597. habite. Eorum
officium effentielle eft vacare precibus publicis,
aut peculiariis; ſtulis, & exercitiis pietatis, &
charitatis: & iſi intendere attentione feria, ac
prōinde ſummo vitare ſtudio venationem; cum
nullum exercitium magis avocet, & minus de-
ceat in Ordinibus facis fitos: revera quid dicent
mundani, videntes Ecclesiasticum Altari ſiſi-
tum, ſanctum offertentem Sacrificium, aut mi-
nistrant, aut ſuum manu habentem Brevia-
rium, aut tandem cuſdam vacante partem Mi-
nifteri ſui ſacri, & paulo poſt venationi iſſi-
te, ſeſcopum humero imponentem, aut avem
manū inſident, inſtaſ ſuſi vagantem in a-
gris cum canibus, aut poſt feram? Nonne folo
ſummi communī utens, iudicabit hoc opus omnino
repugnare sancto etiati, & aquifim Eccle-
ſiam illud omnibus Ecclesiasticis interdictis.

CASUS III.

Duo rufci, Sancti Gaudi Parociani, ſe-
venantur, contra inhibitionem a Domino loci
editam. Poſſunt ne, ſaltem clam abſque pec-
cato? Si peccant, tenentur ad reſtitutionem
beſtiae, quam occidunt, aut ad eis premum?

RESPONS.

Hoc in caſu multi Cauſisti non dubitan de-
cidere in gratiam ignobilium (p), immo doctus (p) Infidelis.
Epifcopus Hispanus (q) Principi non eſſe jure pro-
hibebit illi venationem aſſerit.

In ſententiam horum duorum Aucto-
rum ire ne-
quimus: contra credimus nullum eſſe Rufci jure
venandi, & venando, peccare aliquando gravissime.

Ut hoc conſirmetur, ſupponendum eft principi-
um hoc, ab Apofollo S. Paulo in ſua ad Roma-
nos Epiftola (r) poſitum: Omnis homo ſubſtit Po-
(r) Rom. 15.2.

teſtatiſ ſupereminentibus: quia nulla eſt Po-
teſtas, nifi a Deo. Quia autem ſunt, a Deo or-
dinatae ſunt, Itaque qui reſift Poſteſati, Dei or-
dinatae reſifti, qui autem reſiftunt, iſpi ſibi da-
mationem acquirent.

Principes autem omnibus inhibent venationem
ignobilibus: & quidam Reges noſtri, Franciſcus
I. (f) & Henricus IV. (r) eam poenam mortis inter-
dixerunt obſtitutiſ. Verum, ut haec poena fe-
rīa viſa fuī, illaꝝ mandata nunc ſua de-
ſtituitur vi, nobis aliorum mandatis Principi-
um iſſiſtendum, qui iniquum putarunt ſuis
vitam criptare ſubſtitit ob necem beſtiarum.

B b b Henri-

